

Con mèo lười ngủ trong quán cafe

Phải chăng đến lúc Tiêu biết mệt rồi, vì mệt nên mới tìm một nơi xa như thế để dừng chân?

Sài Gòn đón một người lạ như Tiêu bằng cơn mưa đầu mùa xối xả. Nhưng cũng chẳng sao, Tiêu như con mèo lười thu mình ở bất cứ đâu nó đến nên trời mưa thì mặc trời mưa, Tiêu đã định sẵn sẽ ghé quán đó là phải ghé quán đó.

Quán cafe tên Hoa, cái quán nhỏ xinh hai tầng nằm trong con ngõ mà Tiêu thuê trọ. Những cô nàng viết lách như Tiêu thì thường khá thích những quán yên tĩnh, có gu riêng và biết cách ẩn mình phía sau những ngôi nhà cao tầng để tách khỏi những xô bồ hối hả bên ngoài. Nói chung thì, với một đứa vừa chân ướt chân ráo tới Sài Gòn như Tiêu, tìm Café Hoa là một cái duyên khởi đầu đây tốt đẹp.

Tiêu mới hai mươi lăm tuổi, tự gọi mình là người viết dạo, cũng tự cho mình là một du mục khi cứ lang thang đó đây đã mấy năm mà chưa tìm được nơi chốn yên bình. Sài Gòn có phải là một bến đỗ? Câu hỏi này thì ngay cả chính chủ cũng không thể trả lời. Với lối sống của riêng mình, Tiêu đi tới đâu cũng không lo bị xáo trộn hay đảo lộn bất kì điều gì. Có chăng sự khác biệt duy nhất ở đây chỉ là giọng nói của những người xung quanh. Đó là cách thức duy nhất để mọi người biết Tiêu đang ở đâu.

Như thế cũng tốt, Tiêu có thể thích ứng với bất kì nơi nào mà cô xuất hiện. Phiêu bạt đó đây cũng giúp Tiêu rèn rũa cho mình khả năng ứng xử nhạy bén trong những tình huống bất ngờ. Tình huống kiểu nào cũng được, chỉ cần đừng dính dáng đến tình yêu. Tiêu không có định kiến gì về việc này, cũng không sợ hãi hay trốn tránh, lại càng không có chuyện vì một vết thương tình yêu nào đó trong quá khứ mà mặc cảm. Tiêu chỉ là đã quen với cô đơn, lười phải bắt đầu.

Cô nhà văn nho nhỏ như Tiêu, lẽ ra nên lấy tình yêu làm chất xúc tác cho những sáng tác của mình. Nhưng mà những độc giả của cô, dù quen dù lạ ai ai cũng biết Tiêu chưa bao giờ viết về tình yêu. Cô cảm nhận về nó khô khan đến mức đáng sợ, có một lần vì muốn chứng minh cho bố mẹ thấy sự bình thường trong xu hướng tính dục của mình mà Tiêu đã thử viết về thứ cảm xúc gọi là tình yêu. Nhưng mà sau khi đọc xong, một vài người bạn thân thiết đã thẳng thắn đề nghị Tiêu đừng viết về điều đó nữa. Không phải lời văn của Tiêu không có cảm xúc, không phải từ ngữ cô sử dụng không có sức diễn tả, vấn đề là những câu chữ đó khô khan đến lạnh người. Chúng như bị đóng băng hết cả, ngay đến chỉ nhìn thôi cũng khiến người ta sợ hãi bởi nó quá lạnh lẽo.

Có người bảo Tiêu " phải cảm nhận được đi rồi hãy đặt bút viết." Điều này thì Tiêu công nhận, bản thân cô chưa được nếm trải thứ cảm xúc đó bao giờ. Cũng có khi Tiêu tự thắc mắc, tự nghi hoặc chính mình " phải chăng cô thực sự không bình thường?" hay là Tiêu đang tìm kiếm điều gì đó? Cũng có khi đơn giản là, duyên phận của cô chưa đến. Sài Gòn này biết đâu là một hi vọng mới. Người ta phải cảm thấy cô đơn thì mới quyết tâm thay đổi hay tìm kiếm giải pháp. Nhưng mà con người Tiêu, một mình bao năm nay chưa bao giờ nghĩ đó là cô đơn.

Chủ quán cafe Hoa có gu âm nhạc phù hợp với rất nhiều người và luôn khiến cho những vị khách nhỏ trong quán đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Lần đầu tiên bước chân vào đó, Tiêu còn tưởng vị chủ quán này là người Hoa khi mà suốt một giờ đồng hồ những chiếc loa nhỏ xinh gắn trên góc tường cứ phát ra những bài nhạc Trung Quốc vừa quen vừa lạ. Dù thế nào thì bất cứ ai khi nghe cũng phải gật gù thừa nhận là nó hay, nó không phải những bản nhạc Trung Quốc thông thường mà bạn có thể bắt gặp ở bất cứ đâu. Có lẽ nó là cái chất riêng của chủ quán, chỉ người chủ này mới biết mà tìm được những giai điệu như thế.

Nhạc Trung cũng chẳng sao, cứ êm êm đi vào tâm trí người nghe là tốt rồi. Một quán café cũng cần những nét riêng biệt của mình như thế. Nhưng mà, nếu vị khách nào mãi miết suy nghĩ những điều như trên thì chắc chắn sẽ giạt mình đến mức tim đập liên hồi khi âm nhạc chuyển sang những bản nhạc Pháp của đầu những năm 90. Từ đây thì những giai điệu trong quán cứ luân phiên thay đổi, những vị khách sẽ được dẫn đi từ nền âm nhạc Châu Á đến nền âm nhạc Châu Âu, chủ quán sẽ dẫn bạn đi bất kì đâu chỉ cần bạn kiên nhẫn nghe.

Café Hoa thực sự đã gây được ấn tượng với Tiêu bởi gu âm nhạc và sự biến đổi kì ảo của không gian quán. Buổi tối ở đó không sử dụng đèn điện, họ thắp những chén nến nhỏ xinh trên bàn, chúng lấp la lấp lánh phát sáng trong bóng tối. Khi quán bắt đầu đặt nến tại các bàn, đó là khoảng thời gian hầu hết các vị khách đều dừng câu chuyện của mình để giữ quán tĩnh lặng nhất có thể. Mỗi người đều tự mình đắm chìm trong cái thế giới riêng tư nhỏ nhỏ mà chủ quán vừa thắp lên. Có lẽ đó là giây phút lắng đọng trong lòng mỗi người, không cần bất kì âm thanh nào, mọi người chỉ cần lặng lẽ ngồi bên cạnh nhau.

Tiêu bắt đầu giấc ngủ của mình, thứ không khí trong lành man mát trong quán giúp Tiêu dễ dàng chìm vào giấc ngủ. Góc nhỏ và khuất gọn trên tầng 2 là địa điểm yêu thích của cô. Ở đó có một quầy phục vụ nhỏ, dành cho những chú mèo lười di chuyển khi muốn gọi thêm đồ như Tiêu. Nhưng cô chưa bao giờ bận tâm đến cái quầy đó hay người giữ quầy, Tiêu chỉ muốn tìm được nơi chốn an tĩnh nhất để ngủ. Ở phòng trọ không bao giờ tìm được một giấc ngủ thư thái như ở đây.

Chỉ trong một thời gian ngắn, Tiêu trở thành vị khách quen thuộc với chủ quán bởi ngày nào cô cũng ghé qua vào một khung giờ đó và ở đến khung giờ sau đó thì rời đi. Có những ngày trời mưa, Tiêu là vị khách duy nhất của quán. Tiêu chẳng để ý đến bất kì điều gì hay bất kì ai ở quán này, nhưng có người lại lầm tưởng mà chú ý đến Tiêu. Một ngày, người đó vì không thể chịu đựng được nữa mà tiến đến góc nhỏ của cô, đánh thức con mèo lười đang say con ngủ.

" Dậy đi."

Tiêu nheo mắt nhìn đối phương, trong ánh nến cô không rõ mình đang giáp mặt với ai nhưng từ chiều cao có thể đoán đó là một chàng trai.

" Có chuyện gì vậy?"

" Ăn đi."

Tiêu nhìn đĩa đồ ăn trên bàn.

" Mình không gọi đồ."

Kết thúc cuộc trò chuyện, Tiêu kéo tấm chăn mỏng trùm kín mặt. Đố phương cũng tỏ ra không vừa, chẳng chút ngại ngùng mà kéo tấm chăn đó xuống.

" Có vấn đề gì thế?"

Tiêu ngồi thẳng dậy, nhìn chằm chằm kẻ đối diện mình. Là một gương mặt đẹp sáng lấp lánh lấp lánh như cách miêu tả của những nhà cao thủ học ngôn tình. Không phải cách nói của Tiêu, cô chỉ đang nghĩ nhanh xem một gã trai ưa nhìn thì có vấn đề gì với mình được?

" Tôi biết các cô gái bây giờ rất bạo dạn, nhưng mà như thế này có vẻ hơi quá. Để đến mức tôi phải lên tiếng thì là nó đã quá ảnh hưởng đến cuộc sống cá nhân của tôi. Vì vậy nên..."

Tiêu cố gắng nghe thật kĩ từng lời kẻ trước mặt mình đang nói, nhưng cô chỉ cảm thấy đầu mình ong ong một cách khó chịu. Tiêu không nghe được anh ta nói gì cả, một chàng trai Sài Gòn. Không giấu nổi một cái thở dài, Tiêu đưa tay ngăn bài phát biểu.

" Tôi chẳng nghe rõ anh nói gì cả? Tôi chưa quen nghe giọng Sài Gòn. Làm ơn nói chậm để tôi load kịp những gì anh muốn."

" Ngung làm phiền tôi."

Tiêu tròn mắt, miệng mở rộng hết cỡ mà nhìn đối phương. Chuyện quái quỷ gì đang diễn ra với Tiêu, trên đời này lại có chuyện Tiêu làm phiền tới người khác ư, chưa kể đó lại là một tên con trai xa lạ.

" Anh có nhầm không?"

" Mỗi ngày đều tới đây không phải là quá phiền sao?"

" Tại sao việc tôi tới đây mỗi ngày lại gây phiền đến anh? Anh là chủ quán sao?. Tiêu nheo mày khó hiểu. À không, chủ quán không thể thấy khó chịu khi khách tới được. Anh có nghĩ đó là một nghịch lý không?"

" À, mồm ghép cũng ghê đó. Vậy tại sao lại chỉ đến vào khung giờ mà tôi bắt đầu làm việc và ra về khi tôi hết ca. Mục đích cho điều đó là gì?"

Tiêu bật cười giòn tan, thật không ngờ có ngày bản thân cô rơi vào tình huống như vậy.

" Không, tôi tới và đi lúc nào là vấn đề thời gian cá nhân. Tôi chẳng biết anh là tên quái nào cả."

" Tôi là người giữ quầy tầng 2."

" À, người dự bị."

" Người dự bị?"

" Anh ở đó, giấu mình trong một góc nhỏ, đợi khi có người cần sẽ gọi. Mà ở đây, là gọi thêm đồ vì vốn dĩ khách vào đều đã gọi trước ở tầng 1 rồi."

" Vậy thì sao?"

" Vậy thì cách đây ít phút, nhờ cuộc nói chuyện này tôi mới biết là có anh ở đó."

" Nói dối. Mọi người đều biết tôi."

" Có thể, nhưng tôi thì không."

Tiêu thấy đối phương nhìn mình chăm chăm, ngay cả trong bóng tối cũng thấy rùng rợn ngọn lửa hận thù. Tiêu nhìn quanh quán, giờ này vắng khách nên không gian yên ắng đến lạ, Tiêu có chút rợn người. Cô hi vọng hẳn là một hồn ma, như thế thì có thể sớm tiêu tán khi có khách xuất hiện. Nhưng hẳn lại là một con người bằng xương bằng thịt, chỉ một cái búng tay đã bật hết tất cả hệ thống đèn của café Hoa. Mọi thứ sáng trưng và trở nên rõ nét dưới ánh đèn điện, bao gồm cả gương mặt của kẻ đó.

Với gương mặt đó, quả là xứng đáng cho sự tự kiêu mà nãy giờ hẳn thể hiện. Tiêu thầm nghĩ, nhưng việc hẳn đột nhiên liên hệ cô với fan cuồng thì quả là kì lạ.

" Thấy sao?"

" Thấy sao cái gì?"

" Tôi có đủ để khiến cô trở thành kẻ bám đuôi không?"

Tiêu nhìn đối phương một cách chăm chú, cô thực sự không hiểu hẳn là kiểu người gì? Hẳn có vấn đề gì với vẻ đẹp cũng như sự ái mộ mà mọi người dành cho mình hay sao? Có lẽ được ưu ái quá đã khiến hẳn thấy hoang mang và lo sợ bị bám đuôi.

" Tôi cũng hi vọng vậy nhưng tôi thực sự chỉ muốn tìm một chỗ yên thân cho riêng mình trong một không gian mà tôi thích thôi. Sự có hay không gương mặt đẹp đẽ của anh hoàn toàn không có chút ảnh hưởng nào. Chúng ta tuyệt đối không có sự liên hệ gì ở đây. Xin hãy yên tâm."

" Tại sao?"

Giờ thì vấn đề lại là gì nữa đây, câu hỏi tại sao đó thật vô lý. Tiêu tỏ ra mệt mỏi.

" Tôi có thể được yên ở đây không?"

" Không cho đến khi chúng ta làm rõ chuyện này."

" Chúng ta có chuyện cần phải làm rõ với nhau sao?"

" Cô là một nhà văn?"

" Thì sao?"

" Tôi là người thích đọc sách."

Tiêu thực sự muốn có thể nhanh chóng kết thúc cuộc nói chuyện này.

" Tôi thực sự không muốn bị làm phiền, tôi cũng không bao giờ làm phiền ai cả. Chúng ta kết thúc những chuyện này ở đây nhé."

" Không thích."

" Vậy anh muốn gì?"

" Muốn cùng em tạo nên những câu chuyện."

" Tình yêu?"

" Có thể."

" Anh và tôi?"

" Tại sao không?"

Oa, thật không ngờ trên đời còn có những tình huống đậm chất ngôn tình sến súa như vậy. Tiêu cười một tràng dài, bất chấp kẻ đối diện đang khó chịu cỡ nào.

" Ôi, Sài Gòn thực sự là thành phố mộng mơ hay sao?"

" Mộng mơ hay không là do con người."

Tiêu gạt gù ra vẻ đồng tình với điều này.

" Chúng ta đi thôi, tới giờ rời khỏi đây rồi."

Tiêu nhún vai, cũng chẳng sao, coi như một trải nghiệm thú vị ở nơi này. Vừa rời khỏi quán thì trời đổ cơn mưa, ướt nhẹp hết cả.

" Khi nào thì em định thực hiện kế hoạch tiếp cận tôi?"

" Anh nói cái gì cơ?" Tiêu hét lên trong tiếng mưa xối xả.

" Khi nào thì em định thực hiện kế hoạch tiếp cận tôi? Sau những ngày cuộn tròn mình ngủ ở quán café?"

" À, hahaha khi nào anh trở về sau mỗi trận dầm mưa mà không bị ốm."

" Thật chứ?"

" Thật."

" Hứa nhé."

" Không cần, lời hứa không có giá trị. Lòng người và sự nghiêm túc trong mỗi lời nói mới đáng trân trọng."

" Không cần quá nghiêm túc."

Một mối quan hệ bắt đầu như thế kể ra cũng khá thú vị. Nhưng Tiêu chưa gặp anh ta ban ngày bao giờ, chắc là một người đẹp thì dù ban ngày hay ban đêm đều sẽ đẹp. Chỉ tại anh ta cứ mờ ảo quá nên Tiêu thực sự muốn thấy rõ anh ta khi mặt trời còn ở trên cao chứ không phải lúc nó đã lặn sâu.

Tiêu đến café Hoa vào một khung giờ khác, nhưng nhân viên ở đó toàn là nữ. Xuất hiện một anh con trai ở tầng trên có vẻ hơi kì lạ, thấy Tiêu nhân viên quán đều tỏ ra ngạc nhiên. Bước lên tầng 2, người trực quầy ở đó cũng là một cô gái, Tiêu định lên tiếng hỏi nhưng có thứ gì đó cứ ngăn cô lại. À, ánh mắt của con mèo đen, nó nằm ngay trên mặt quầy và nhìn cô chăm chăm vẻ đe dọa.

Tiêu rảo bước đi qua nhanh chiếc quầy đó, tìm vào chỗ ngồi quen thuộc của mình. Hôm nay Tiêu muốn có 2 ngọn nến, con mèo đó đột nhiên làm cô thấy sợ. Còn nó thì có vẻ ngược lại, điềm tĩnh bước tới, nhảy lên chiếc ghế, ngồi sát vào cô rồi khẽ gục gục cái đầu xuống mà ngủ. Con mèo này ghê thật, Tiêu nghĩ. Nó có hẳn một chiến thuật gây sự chú ý để làm quen.

Tiêu ngồi nhìn ra cửa sổ, cảm thấy mọi chuyện đang vượt ngoài tầm suy nghĩ của mình. Nhưng cô sẽ cố đợi tới giờ thay ca, khi những ngọn nến được thắp lên, cô sẽ đón đầu được anh chàng đó. Nhưng mà, mùi hương trong quán hôm nay rất lạ, bầu không khí cũng khác hẳn mọi hôm, âm nhạc cũng như trầm bổng hơn, thậm chí có lúc đã biến mất hoàn toàn. Tiêu cảm thấy những chiếc loa đó vẫn đang phát nhạc, chỉ là bản thân thứ âm thanh được phát ra đó quá bé, không đủ để truyền tới tai người.

Khi Tiêu đến thì một vài vị khách trên tầng 2 cũng rời đi. Cô lại một mình trong một thế giới nho nhỏ đặc biệt. Và ngủ vào lúc nào đó không biết, vào lúc mà chính cô không tự chủ được. Không gian trong quán đang biến đổi, Tiêu rõ ràng thấy sự dịch chuyển của nó nhưng lại không thể cử động được. Bây giờ, mọi thứ trong quán mới trở lại chính xác những gì mà Tiêu muốn.

" Thức dậy thôi."

Anh chàng đó đang nở nụ cười tươi rói trước mặt Tiêu. Chẳng lẽ anh ta cũng là do Tiêu tự tạo ra, cô đơn đã biến đổi cô đến mức này sao? Tiêu không nghĩ vậy, một mình chưa bao giờ là vấn đề với cô, bản thân cô lại càng không để nó kiểm soát mình.

" Anh tới khi nào?"

" Khi nào tôi phải tới thì sẽ tới."

" Nơi này, không gian này, tôi đã thấy nó biến đổi, nó tự mình biến đổi."

" Thật sao? Anh ta nhìn quanh. Tôi thấy nó vẫn vậy mà, như ngày tôi gặp em."

" Không đúng." Tiêu tập trung suy nghĩ, chắc chắn có điều gì đó không bình thường ở nơi này. Tiêu hoảng hốt, tôi muốn được hít thở không khí trong lành, tôi muốn lên sân thượng, nơi này giờ quá ngột ngạt.

Chỉ với những ý nghĩ đó, không gian quán lại một lần nữa thay đổi. Anh chàng vẫn ở đó, mỉm cười và sẵn sàng phục vụ.

" Cái quái gì, chuyện quái gì đang diễn ra?" Tiêu lão đảo bước đi trên sân thượng, cô cúi người nhìn xuống mặt đất, hoảng hốt vô cùng. Duy chỉ có anh ta vẫn bình thản hít thở thứ không khí trong lành, mát rượi xung quanh.

" Thành phố bé quá, ở đây nhìn xuống thật đẹp."

" Anh là ai vậy? Những chuyện này là sao chứ?"

" Có thể sống theo cách mình thực sự muốn mà, tôi chỉ đang giúp em thực hiện điều đó mà thôi."

Tiêu tỉnh dậy khi nhân viên quán đánh thức cô vì đã quá trễ. Hôm nay, Tiêu đã ngủ một giấc dài bên cạnh con mèo đen đó, nó cũng ngoan ngoãn đến lạ, kiên trì nằm gọn trong vòng tay cô mà không rời đi. Nhưng Tiêu biết rõ mình ghét mèo.

Lúc này, nghĩ tới việc phải trở lại phòng trọ khiến Tiêu thấy mệt mỏi và xuống tinh thần. Vẫn có những ngày Tiêu chán chường như thế, nhưng nó sẽ qua rất mau. Chỉ là lần này, Tiêu sợ mình không thể tiếp tục chịu đựng được nữa. Bốn bức tường và chiếc máy tính, một vali đồ và chiếc sofa màu kem. Cả căn phòng chỉ có thế, bởi vì chủ nhân của nó luôn để mọi thứ trong trạng thái sẵn sàng rời đi. Lết mình về tới nhà, Tiêu mất một khoảng thời gian để làm quen với thứ không khí ngột ngạt đặc quánh trong phòng. Gia đình đang ở cách xa Tiêu đến cả mấy ngàn cây số.

Phải chăng đến lúc Tiêu biết mệt rồi, vì mệt nên mới tìm một nơi xa như thế để dừng chân. Tiếng động rất khẽ bên ngoài cánh cửa, Tiêu bước ra đối diện với con mèo đen. Nó chẳng cần ai mời mọc, cửa vừa mở đã tự mình bước vào nhà. Nó đi quanh như vừa bước vào một thế giới mới. Ok chào mừng, hi vọng mày không sớm bỏ đi.